

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **P. Š.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem v Praze 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 10. 3. 2016, č. j. 22 A 113/2014 – 28,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Magistrát města Jihlavy (správního orgán prvního stupně) shledal rozhodnutím ze dne 25. 4. 2014, č. j. MMJ/OD/14181/2013-25 JID: 74390/2014/MMJ, žalobce vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (šlo o překročení nejvyšší povolené rychlosti dne 6. 6. 2013 v obci Hladov o 45 km/h). Rozhodnutí bylo zmocněnci žalobce Ing. M. J. doručeno dne 29. 4. 2014.

Rozhodnutím ze dne 19. 8. 2014, č. j. KUJI 56453/2014, sp. zn. OOSČ 624/2014 OOSC/175/PK/2, zamítl žalovaný odvolání žalobce podle § 92 odst. 1 správního řádu pro jeho opožděnost. V odůvodnění konstatoval, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo žalobci doručeno dne 29. 4. 2014. Dne 12. 5. 2014 bylo správnímu orgánu prvního stupně prostřednictvím e-mailu doručeno odvolání žalobce bez uznávaného

elektronického podpisu. Dne 10. 6. 2014 byla správnímu orgánu neznámým mužem doručena obálka, kterou měl tento muž najít na ulici před úřadem; obálka byla opatřena známkou a razítkem červené barvy s nápisem Santiago – Chile s datem 15. 5. 2014, a obsahovala odvolání žalobce. Žalovaný předmětnou zásilku považoval za osobně doručenu správnímu orgánu prvního stupně dne 10. 6. 2016 a uzavřel, že zákonná lhůta pro podání odvolání uplynula dnem 14. 5. 2014 a odvolání žalobce v listinné podobě bylo podáno u správního orgánu prvního stupně až dne 10. 6. 2014, tedy opožděně.

Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou, kterou krajský soud napadeným rozsudkem zamítl jako nedůvodnou.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Namítl, že krajský soud nesprávně posoudil otázku, kterého dne podal stěžovatel odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Stěžovatel nesouhlasí s tím, že krajský soud „*podání učiněné dopisem vyhodnotil jako podané nikoli dne 15. 5. 2014, jak se podávalo z otisku úředního razítka pošty, ale ke dni 10. 6. 2014, kdy správnímu orgánu prvního stupně bylo fakticky doručeno*“. Krajský soud k tomuto závěru dospěl na základě nepřípustného důkazu, kterým je podle stěžovatele protokol ze dne 13. 5. 2014. Listina ze dne 13. 5. 2014 byla pořízena bez přítomnosti stěžovatele a je podepsána „*pouze úřadem*“, nejedná se tedy o protokol dle § 18 správního řádu, ale o úřední záznam, který nemůže být k dokazování použit. Navíc dle rozsudku krajského soudu byl tento úřední záznam vyhotoven dne 13. 5. 2014, tj. dva dny předtím, než byla písemnost vůbec podána v Chilské republice, což zpochybňuje věrohodnost a pravdivost úředního záznamu.

Krajský soud nesprávně odmítl verzi stěžovatele, že tvrzením o dodání zásilky úřadu neznámým mužem se správní orgán prvního stupně snažil zakrýt své vlastní pochybení spočívající v opomenutí včas zpracovat podání stěžovatele. K uvedenému stěžovatel dále uvedl, že možnou motivací správního orgánu prvního stupně k nepravdivým tvrzením mohla být skutečnost, že při přenášení listovních zásilek z pošty pracovníky úřadu došlo ke ztrátě jedné z nich a příslušnému pracovníkovi i správnímu orgánu by proto mohl hrozit postih za ztrátu zásilky.

Klíčový podle stěžovatele je závěr krajského soudu, že „*nelze jednoznačně bez jakýchkoliv pochybností zaručit, že [písemnost] byla skutečně podána dne 15. 5. 2014 k poštovní přepravě v Chile zmocněncem*.“ S ohledem na trestní charakter řízení je nutno aplikovat zásadu „*in dubio pro reo*“ a vycházet z toho, že písemnost byla dne 15. 5. 2014 skutečně podána držiteli poštovní licence. Stěžovatel v této souvislosti odkazuje na rozsudek zdejšího soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006 – 82.

K úvahám krajského soudu, který v napadeném rozsudku poukázal na nelogičnost v jednání stěžovatele, který již dne 12. 5. 2014 nepodal odvolání e-mailem s elektronickým

pokračování

podpisem, ačkoliv tímto disponuje, stěžovatel uvedl, že dne 12. 5. 2014 byl jeho zástupce na dovolené v Chile a odvolání podával z hotelového počítače, na kterém nemá nastaven elektronický podpis. Potvrzení podání dopisem bylo jedinou možností, jak učinit podání řádně. Nelogičnost nelze spatřovat ani v tom, že stěžovatel nereagoval na výzvu správního orgánu prvního stupně k potvrzení odvolání ze dne 12. 5. 2014, resp. na sdělení ze dne 28. 5. 2014. Podle stěžovatele účastník řízení nemá povinnost polemizovat s dílčími závěry prvostupňového orgánu o včasnosti odvolání, navíc v případě výzvy ze dne 12. 5. 2014 neuvedl správní orgán jméno účastníka řízení a ohledně písemnosti ze dne 28. 5. 2014 byla reakce ze strany stěžovatele zbytečná, neboť předpokládal, že v několika málo dnech bude správnímu orgánu prvního stupně doručeno odvolání podané v Chile.

Ze skutečnosti, že v den, kdy měla být zásilka s odvoláním předána na informační centrum žalovaného, se zástupce stěžovatele nacházel na Magistrátu města Jihlavy, nelze usuzovat na nevěrohodnost tvrzení o podání zásilky na poště v Chile. Stěžovatel uvedl, že zástupce stěžovatele navštěvuje Magistrát města Jihlavy nebo Krajský úřad Vysočina minimálně jednou, častěji dvakrát týdně.

Závěr krajského soudu o tom, že popis osoby, která zásilku předávala na informačním centru, odpovídá popisu osoby zástupce stěžovatele, je nepřezkoumatelný. Krajský soud nedisponoval fotografií zástupce stěžovatele a není zřejmé, na základě jakého důkazu k uvedenému závěru dospěl.

Dále stěžovatel namítl, že předpoklad krajského soudu, že první osoba, která uvidí na ulici dopis, jej doručí, je lichá, neboť se nejedná o prokázanou nebo obecně známou skutečnost.

Podle stěžovatele pro posouzení včasnosti podání je nutné, aby bylo nejpozději poslední den lhůty předáno držiteli poštovní licence; předání se přitom prokazuje právě otiskem razítka držitele poštovní licence na obálce. Z tohoto hlediska není podstatné, jakým způsobem držitel poštovní licence provede doručení. Žalobní tvrzení, že písemnost byla podána v zahraničí, nebylo zpochybněno, stejně jako nebyl zpochybněn důkaz otiskem razítka pošty s vyznačeným datem. Obálka označená otiskem razítka pošty je veřejná listina, jejíž správnost se presumuje. Úřední záznamy úředníků o podání vysvětlení provedené v nepřítomnosti stěžovatele nemohou vyvrátit závěr, že na obálce se nachází otisk držitele poštovní licence s vyznačeným datem podání 15. 5. 2014. Proto, posoudil-li krajský soud podání stěžovatele „jako učiněné teprve dnem 10. 6. 2014, tj. dnem, kdy se dostalo do dispozice správního orgánu“, pak nesprávně posoudil právní otázku.

Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti omezil jen na stručné a obecné konstatování, že kasační stížnost považuje za nedůvodnou a napadený rozsudek za správný a souladný se zákonem, proto by kasační stížnost měla být zamítnuta.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud se kasační stížností zabýval nejprve z hlediska splnění formálních náležitostí. Konstatoval, že stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti,

neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.). Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost je přípustná.

Nejvyšší správní soud poté posoudil důvodnost kasační stížnosti a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud považuje za vhodné stručně rekapitulovat skutečnosti podstatné pro nyní posuzovanou věc.

Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo zmocněnci žalobce Ing. M. J. doručeno dne 29. 4. 2014. Dne 12. 5. 2014 doručil zmocněnec žalobce správnímu orgánu prvního stupně prostřednictvím e-mailu bez uznávaného elektronického podpisu blanketní odvolání. Téhož dne byl stěžovatel správním orgánem poučen, že v případě, že podání není učiněno způsobem dle § 37 odst. 4 správního řádu, správní orgán k němu ze zákona nepřihlíží a zároveň byl stěžovatel vyzván k doplnění podání ve smyslu § 82 odst. 2 správního řádu. Sdělením ze dne 26. 5. 2014 správní orgán prvního stupně informoval stěžovatele, že podané odvolání nebylo ve stanovené lhůtě potvrzeno, proto k němu správní orgán nepřihlížel a prvostupňové rozhodnutí se stalo pravomocným dnem 15. 5. 2014. Dopisem ze dne 27. 5. 2014 zástupce stěžovatele žádal o doplnění údajů k výzvě k doplnění odvolání, neboť tato byla označena číslem jednacím, nikoliv jménem obviněného, proto si zástupce stěžovatele nebyl jist, o jakou záležitost se jedná. Správní orgán reagoval sdělením ze dne 28. 5. 2014, ve kterém uvedením jména obviněného ozřejmil zástupci stěžovatele, o jakou věc se jedná, a znovu jej informoval o tom, že k podanému odvolání nepřihlížel.

Ve správním spise je dále protokol dle § 18 správního řádu datovaný dnem 13. 5. 2014, podle něhož se dne 13. 6. 2014 dostavila k podání vysvětlení zaměstnankyně Magistrátu města Jihlavy – Městské informační centrum paní Z. V., která uvedla, že dne 10. 6. 2014 byla na svém pracovišti, kde jí neznámý muž předal obálku, kterou měl najít na ulici před úřadem. Obálku neotvírala, označila ji datem, hodinou převzetí a poznámkou, že byla nalezena před úřadem; následující den si obálku převzala pracovnice podatelny. Jednalo se o obálku založenou na č. l. 72 správního spisu, tj. obálku adresovanou Magistrátu města Jihlavy, opatřenou známkou a razítkem červené barvy s nápisem Santiago – Chile a datem 15. 5. 2014.

K dotazu žalovaného sdělila Česká pošta, s. p., že veškeré listovní zásilky adresované Magistrátu města Jihlavy jsou vyzvedávány pracovníky magistrátu přímo v prostorách pošty Jihlava 1. Obyčejné listovní zásilky vnitrostátní i mezinárodní jsou zásilky neevidované a jejich převzetí není adresátem stvrzováno. Ve věci podaly vysvětlení zaměstnankyně Magistrátu města Jihlavy, které zajišťují přenos listovních zásilek z pošty Jihlava 1 na podatelnu magistrátu, resp. Na odbor dopravy na ul. Tyršova, Jihlava; popsaly, jakým způsobem pravidelně přenáší poštovní zásilky a vyloučily možnost ztráty jakékoliv listovní zásilky.

pokračování

K samotným kasačním námitkám uvádí Nejvyšší správní soud následující.

Podle stěžovatele krajský soud nesprávně posoudil, kterého dne podal odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Této námitce nelze přisvědčit.

Podle § 37 odst. 4 správního řádu *podání je možno učinit písemně nebo ústně do protokolu anebo v elektronické podobě podepsané zaručeným elektronickým podpisem. Za podmínky, že podání je do 5 dnů potvrzeno, popřípadě doplněno způsobem uvedeným ve větě první, je možno je učinit pomocí jiných technických prostředků, zejména prostřednictvím dálnopisu, telefaxu nebo veřejné datové sítě bez použití zaručeného elektronického podpisu.*

Spornou otázkou v dané věci je posouzení, zdali „potvrzení“ podání bylo učiněno ve lhůtě dle § 37 odst. 4 správního řádu.

Pro počítání lhůt pro provedení úkonu správní řád v § 40 odst. 1 písm. d) stanoví, že lhůta je zachována, *je-li posledního dne lhůty učiněno podání u věcně a místně příslušného správního orgánu anebo je-li v tento den podána poštovní zásilka adresovaná tomuto správnímu orgánu, která obsahuje podání, držiteli poštovní licence nebo zvláštní poštovní licence anebo osobě, která má obdobné postavení v jiném státě.*

Ustanovení § 40 odst. 1 písm. d) správního tedy stanoví, ke kterému okamžiku je podání vůči správnímu orgánu účinné. V případě podání odevzdaného k poštovní přepravě musí být pro zachování lhůty současně splněny dvě podmínky – podání musí být dáno na poštu ve lhůtě a adresováno příslušnému správnímu orgánu. Jestliže jsou splněny obě tyto podmínky, nezáleží na tom, kdy podání došlo tomuto správnímu orgánu, a dokonce, zda mu vůbec došlo (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2011, č. j. 7 As 87/2011 – 66). Podání je možno považovat za včas učiněné jen tehdy, bylo-li stěžovatelem, kterého v tomto směru tíží břemeno tvrzení a břemeno důkazní, jednoznačným způsobem prokázáno, že podání bylo dáno na poštu ve lhůtě a bylo adresováno příslušnému správnímu orgánu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2009, sp. zn. 9 As 31/2009). Takový jednoznačný důkaz však stěžovatelem předložen ani označen nebyl.

Stěžovatel tvrdil, že předmětné podání odeslal jeho zástupce dne 15. 5. 2014 doporučeným dopisem ze zahraniční dovolené. Tuto skutečnost má prokazovat obálka nesoucí razítko držitele poštovní licence s vyznačeným dnem podání 15. 5. 2014, jejíž pravost podle stěžovatele nebyla zpochybněna. Nejvyšší správní soud však se stěžovatelem nesouhlasí a ztotožňuje se se závěrem krajského soudu, že odeslání předmětného podání dne 15. 5. 2014 prokázáno nebylo a potvrzení odvolání podepsané zmocněncem stěžovatele bylo správnímu orgánu prvního stupně doručeno až dne 10. 6. 2014, tj. opožděně.

Nejvyšší správní soud nesouhlasí se stěžovatelem, že *„předání držiteli poštovní licence se přitom prokazuje právě otiskem razítka držitele poštovní licence na obálce...“* Stěžovateli je nepochybně známo, že existuje možnost podání poštovní zásilky v režimu doporučené zásilky či jiném (analogickém a v místě obvyklém) režimu, spojeném s držením dokladu uvádějícím podací číslo, konkrétního adresáta a podobně. Ostatně sám v žalobě tvrdil, že dopis ze zahraničí zasílal doporučeně; žádný relevantní doklad o převzetí doporučeného

dopisu však nepředložil. Pokud tomu bylo tak, že formu umožňující prokazatelně deklarovat potřebné údaje o datu podání a o adresátovi nevyužil, dostal sám sebe do důkazní nouze ve věci prokazování data podání, které je v daném případě klíčové. Pouhá skutečnost, že se ve správním spise nachází obálka s otiskem razítka pošty s vyznačeným datem 15. 5. 2014, neprokazuje, že byla zásilka podána v zákonem stanovené lhůtě.

Nejvyšší správní soud nemůže rovněž souhlasit s názorem stěžovatele, že obálka označená otiskem razítka pošty je veřejná listina, jejíž správnost se presumuje. Legální definici veřejné listiny podává § 134 o. s. ř., podle něhož *listiny vydané soudy České republiky nebo jinými státními orgány v mezích jejich pravomoci, jakož i listiny, které jsou zvláštními právními předpisy prohlášeny za veřejné, potvrzují, že jde o nařízení nebo prohlášení orgánu, který listinu vydal, a není-li dokázán opak, i pravdivost toho, co je v nich osvědčeno nebo potvrzeno* (stejně tak i § 53 odst. 3 správního řádu). Obálka s otiskem razítka pošty uvedenou definici nenaplnuje a povahu veřejné listiny nemá.

Stěžovatel dále namítl, že v případě pochybností, zda byla písemnost podána dne 15. 5. 2014, je nutno v duchu zásady *in dubio pro reo* postupovat, jakoby podána byla, a poukázal přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006 – 82. Tomuto názoru nelze přisvědčit, neboť vychází z kusé a nepřesné interpretace uvedeného rozsudku. Nejvyšší správní soud v něm vyslovil, že *„žalobu lze odmítnout, jsou-li dány skutkové důvody k takovému rozhodnutí, tj. jestliže je jisté, že nastaly skutečnosti rozhodné pro právní závěr o opožděnosti žaloby*. Nejvyšší soud ale rovněž konstatoval, že skutková tvrzení stěžovatele, která by měla vyvrátit jako nesprávný závěr soudu o opožděném podání (žaloby), by měla být možná a pravděpodobně pravdivá. V projednávané věci stěžovatel taková tvrzení nepředložil.

Podání listovní zásilky na poště v cizině je nepochybně běžnou situací, jak připustil i krajský soud. S ohledem na další skutkové okolnosti, jež vyšly v projednávané věci najevo, je však na místě závěr o neprokázání odeslání zásilky zmocněncem stěžovatele dne 15. 5. 2014 z pošty v Chile. Zásadní pochybnost o tvrzení stěžovatele vidí Nejvyšší správní soud shodně s krajským soudem zejména v tom, že stěžovatel, přestože tvrdil odeslání zásilky „doporučeně“, tuto skutečnost nedoložil. Dalším důvodem zpochybňujícím tvrzení stěžovatele byla skutečnost, že zásilku předala úřadu neznámá osoba a zásilka tedy nebyla správnímu orgánu doručena držitelem poštovní licence. O nevěrohodnosti podání zásilky svědčí i to, že zmocněnec stěžovatele nereagoval na výzvu správního orgánu k doplnění odvolání, resp. na sdělení ze dne 28. 5. 2014, a neupozornil správní orgán na písemné podání učiněné na poště v Chile. Ten tak pochopitelně mohl vycházet z mylného předpokladu, že podání ze dne 12. 5. 2014 je jediným podáním, a mohl odvolání zamítnout jako opožděné. Nebylo sice povinností stěžovatele reagovat na výzvu, resp. sdělení prvostupňového správního orgánu, ale bylo jediné logické, aby účastník řízení, mající opravdový zájem o věcné rozhodnutí o odvolání, na tato podání správního orgánu reagoval a upozornil na podání odvolání v zahraničí. Nejvyšší správní soud má za to, že krajský soud správně zohlednil i další okolnosti, které zpochybňují tvrzení stěžovatele o podání zásilky v zahraničí, a to přítomnost zmocněnce stěžovatele v budově magistrátu v době nálezů zásilky před budovou, resp. vzhled nalezené zásilky (nebyla znečištěná či pomačkaná). Logická je i úvaha krajského soudu, že je nepravděpodobné, že by v případě

pokračování

ztráty záilky zaměstnankyní magistrátu, nedošlo k jejímu nálezu dříve než ve 14:24 hod, kdy byla nalezena a předána správnímu orgánu neznámým mužem.

Spekulace stěžovatele o tom, zda měl správní orgán důvod nepravdivými tvrzeními zastírat své případné pochybení, jsou zcela irelevantní a ničím nepodložená. O tom svědčí např. i to, že zatímco v žalobě stěžovatel spekuloval o tom, že správní orgán opomenul včas zpracovat jeho podání, v kasační stížnosti nově uvádí, že správní orgán mohl být motivován snahou zastírat ztrátu písemnosti. Nejvyšší správní soud se naprosto ztotožňuje se závěrem krajského soudu, který tato tvrzení jako nelogická a absurdní odmítl.

Stěžovatel vznesl dále námitku použití nepřipustného důkazu, kterým je podle něj protokol ze dne 13. 5. 2014. Stěžovatel uplatnil tuto námitku poprvé až v kasační stížnosti, ačkoli mu nic nebránilo ji uplatnit již v řízení před krajským soudem. Jedná se tedy o námitku nepřipustnou podle § 104 odst. 4 s. ř. s., a Nejvyšší správní soud se jí proto nezabýval. Nad rámec nutného odůvodnění Nejvyšší správní soud k namítaným nedostatkům protokolu uvádí, že protokol je zařazen na č. 1. 73 správního spisu a je podepsán jak zaměstnankyní pí V., jejíž podání vysvětlení je obsahem protokolu, tak oprávněnou úřední osobou, která protokol sepsala. Stěžovatel se proto mýlil, pokud uváděl, že protokol je podepsán „pouze úřadem“. Pokud jde o datum 13. 5. 2014, které mělo podle stěžovatele zpochybňovat věrohodnost protokolu, je zcela evidentní, že se jedná o zjevně nesprávný údaj; z dalšího textu protokolu je zřejmé, že vysvětlení bylo podáno a protokol vyhotoven dne 13. 6. 2014. Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že formální nedostatky neshledal ani u protokolů sepsaných se zaměstnankyněmi J. a P.

Pokud stěžovatel namítal nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu z toho důvodu, že není zřejmé, jak krajský soud dospěl k závěru, že popis osoby, která záilku předávala na informačním centru správního úřadu prvního stupně, odpovídá popisu osoby zmocněnce stěžovatele Ing. M. J., neshledal Nejvyšší správní soud tuto kasační námitku důvodnou. Z napadeného rozsudku je zřejmé, že krajský soud vycházel z vyjádření správního orgánu prvního stupně ze dne 19. 6. 2014, podle kterého popis osoby, která předala správnímu úřadu nalezenou obálku, odpovídal osobě zmocněnce stěžovatele, jenž je zaměstnancem správního úřadu znám z úřední činnosti.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel nebyl v tomto řízení procesně úspěšný, právo na náhradu nákladů mu nenáleží; žalovanému, který měl ve věci úspěch, žádné náklady nad rámec jeho správní činnosti nevznikly, proto mu Nejvyšší správní soud náhradu nákladů nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. srpna 2016

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu